

ИНТЕРМЕЦО ВТОРО.

Срещу върха връхъ отвесенъ,
сякашъ кула срещу кула;
облакъ между тѣхъ надвесенъ,
дола като сводъ прибуля;
въ късний часъ срѣдъ тишината
сякашъ гробъ е долината.
А далечъ-далечъ нагоре
се изстѣпватъ планинитѣ;
въ тъмнината — по-наблизко —
мѣркатъ се — отъ тѣхъ по-низко —
тамъ подъ облака скалитѣ,
тамъ подъ облака въ простора
като двери откроени.
А презъ дверитѣ нагоре
блѣската пламъци червени,
и въ пожара на заритѣ
пламва западътъ безмѣренъ;
въ блѣсъка на висинитѣ
нощни птици се вестяватъ
и презъ пламналитѣ двери
въ далнината отлетяватъ.
Гасне бледъ пожарътъ въ свода,
и небето широко въ мрака
съ ношната роса заплака:
тѣжна цѣлата природа.

Въ долината пѣстроцвѣтна
въ кръгъ подъ джбове столѣтни